ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ — ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔξαφνα γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Κι' ἄν δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Κι' ἄν εἶνε ψέμματα ; Κι' ἄν μᾶς στήνουν παγίδα ; Ἄν δὲν εἶνε ἡ κόμησσα ποὺ τηλεγραφεῖ ; Σκέψου το Λιάνα... Μὴν ἀφήνης νὰ σὲ παρασύρῃ ἡ λύπη σου. Ἄν ὁ Ἐρνέστος κινδυνεύει εἶμαι πρόθυμος νὰ γυρίσουμε ἀμέσως στὸ Παρίσι. Μ' ἄν μᾶς παίζουν κανένα ἄσχημο παιχνίδι; Ἄν θέλουν νὰ μᾶς παρασύρουν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μᾶς χωρίσουν : Σκράτησε τὴ λύπη σου ἀγαπημένη μου, μὴ κάνης ἔτσι, θὰ μάθουμε...

Μὰ τὰ λόγια του δεν μὲ παρηγόρησαν καθόλου. Ξέρω καλὰ τὸν Ἐρνέστο. Καταλαβαίνω καλὰ πὼς ἡ ἀναχώρησή μου ἦταν ἀβάσταχτη συμφορὰ γι' αὐτόν...

— Ὄχ', δὲν ζητοῦν νὰ μᾶς ἐξαπατήσουν. Ὁ Ἐρνέστος πεθαίνει !... Κ' ἡ αἰτία εἶμαι ἐγὼ Ζὰκ.. τοῦ εἶπα, κλαίγοντας ἀπελπισμένα. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως, ἀγαπημένε μου. Κάμε μου τὴ χάρι αὐτή. Ἔλα νὰ φύγουμε. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη μου Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι γρήγορα, ὅ, τι μποροῦμε πειὸ γρήγορα...

Ὁ Ζὰκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του λυπημένος. Ἡ λύπη μου, ἡ ἀγωνία μου γιὰ τὸν Ἐρνέστο τὸν ἐπίναραν ἴσως... Ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιά του, τὸν ἔσφιξα καὶ τοῦ εἶπα μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ὦ Ζὰκ, γιατὶ μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω πειὸ πολύ ; Δὲν καταλαβαίνεις πὼς σ' ἀγαπῶ ; Πῶς μόνο ἐσένα ἀγαπῶ ;... Μὴ μὲ πικραίνης Ζάκ, ἀγαπημένε μου... Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα... Ἄν σοῦ ζητῶ νὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι, τὸ κάνω γιατὶ ἔχουμε τὴν ὑτοχρέωσι νὰ φανοῦμε στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἄγνοι καὶ συγκαταβατικοί... Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μ' ἐννοήσης Ζάκ ;...

Ὁ Ζὰκ ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του, ἐστέναξε καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε :

— Ἔχω κ' ἐγὼ τὰ ἴδια αἰσθήματα μέ σένα Λιάνα. Δὲν σὲ παραξηγῶ... Δὲν ἀμφιβαλλω γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Ἄν ὁ Ἐρνέστος βρίσκεται βαριὰ ἄρρωστος, ναί, πρέπει νὰ γυρίσουμε ἀμέσως. Ἄν ἔδειξε κάποιον δισταγμό, τὸ ἔκαμα ἔχοντας ὑπ' ὄψιν μου τὴν κακία τοῦ κόσμου, τὸ ἔκαμα γιατὶ φοβᾶμαι μήπως μᾶς σύρουν σὲ καμμιὰ παγίδα καὶ μᾶς χωρίσουν...

— Ζάκ, σοῦ ὁρκίζουμαι πὼς ὅτι κι' ἄν συμβῆ δὲν θα χωριστοῦμε ποτέ. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Σ' ἀγαπῶ !... Τίποτα δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ μᾶς χωρίσῃ...

Τὰ λόγια μου αὐτά, οἱ ὅρκοι μου, ἡ στάσις μου γενικῶς ἔκαμαν τὸν Ζὰκ νὰ ἡσυχάσῃ κάπως.

— Ἔστω, μοῦ εἶπε, θὰ φύγουμε.

— Ἀμέσως Ζάκ ;

— Ναί, ἀμέσως.

— Ὦ Ζάκ, σ' εὐχαριστῶ ! Εἶσαι τόσο καλός !...

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο δέχτηκα τὴν πρότασι τοῦ Ζὰκ νὰ στείλουμε πρὶν φύγουμε γιὰ τὸ Παρίσι ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα στὴν κόμησσα.

— Ἔτσι, ἀγαπημένη μου, θὰ εἶμαστε ἐντελῶς ἥσυχοι, μοῦ εἶπε.

— Ἔστω Ζάκ, κάμε ὅπως νομίζεις, τοῦ ἀποκρίθηκα.

Ὁ Ζὰκ ἔτρεξε ὁ ἴδιος στὸ τηλεγραφεῖο νὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα μὲ πληρωμένη ἀπάντησι. Ἔτσι ἐλπίζω νἄχουμε ἀπάντησι ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ φύγουμε .. Καὶ τώρα κάθουμαι κ' ἑτοιμάζω πόλι τὶς βαλίτσες μας, κρατῶντας ἀνοιχτὸ τὸ ἡμερολόγιό μου καὶ γράφοντας σ' αὐτὸ τὶς σκέψεις μου.

Ἤτον μοιραῖο νὰ ὑποφέρω, φαίνεται σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Ὁ Θεὸς μὲ καταράσθηκε ἴσως...

Ἄς μὲ λυπηθῇ πειὰ κι' ἄς μὲ συγχωρήσει γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κάμα σὸν Ἐρνέστο...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Ζὰκ Μονέλ)

Ἤρθα στὴ Ρώμη ν' ἀπολαύσω τὸ μοναδικό μου ἔρωτα, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσο ὑπέφερα καὶ τόσο ἐπόνεσα καὶ νά, ποὺ εἶμαι ἑτοιμος νὰ γυρίσω πίσω...

Γιατὶ νὰ σταθῶ στὴ Ρώμη ; Γιατὶ νὰ μὴ τραβήξω κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸν Πειραιᾶ, ὅπως ἦταν τὸ ἀρχικό μου σχέδιο ;

Ἐσκόπευα νὰ ἐγκατασταθῶ μὲ τὴν ἀγαπημένη μου στὴν Ἀθῆνα, κ' ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὸν γαλανὸ οὐρανὸ τῆς Ἀττικῆς, νὰ νοιώσω τὴν ἀγάπη, νὰ χαρῶ τὸν ἔρωτα... Μὰ ἀλλοίμονο !... Τὰ ὄνειρά μου χάνουνται.

Λυποῦμαι τὸν Ἐρνέστο. Τὸν συμπονῶ γιὰ ὅ,τι τοῦ συμβαίνει. Μά, Θεέ μου, τί νὰ ἔκανα, τί νὰ κάμω; Ἀγαπῶ τόσο τὴν Λιάνα!.. Πάντως ἔχω τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν τὴν χωρίσω. Ἄν ὁ Ἐρνεστος εἶνε βαρειὰ ἄρρωστος θὰ κάμω τό καθῆκόν μου νὰ γίνῃ καλά. Θὰ κάμω κάθε θυσία. Μὰ τὴν Λιάνα, ὄχι, ὄχι Θεέ μου, δὲν μπορῶ νὰ τοῦ τὴν ἀφήσω. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτή...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάζ).

(Μετὰ 3 - 4 ὧρες)

Θεέ μου εἶνε ἀλήθεια !...

Ὁ Ἐρνέστος εἶνε ἄρρωστος, ἄρρωστος βαρειά. Τὸ τηλεγράφημα ἦταν πραγματικῶς τῆς κομήσσης. Μόλις ἔφθασε πρὸ ὀλίγου ἡ ἀπάντησίς της στὸ τηλεγράφημά μας. Μᾶς εἰδοποιεῖ ρητὰ καὶ κατηγορηματικά. Ὁ Ἐρνέστος εἶνε σοβαρὰ ἄρρωστος...

Δὲν μοῦ μένει πειὰ πειρὰ νὰ τρέξω στο Παρίσι...

Στὸ Παρίσι ; . Γιατί ;... Τί θὰ κάμω πειὰ ἐκεῖ ;...

Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Πάντως πρέπει νὰ γυρίσω πίσω. Κι' ὁ Ζὰκ εἶνε πειὰ ἀπολύτως σύμφωνος μαζύ μου.

Ἄς γυρίσουμε κι' ὁ Θεὸς θὰ μὲ φωτίσῃ τί θὰ κάμω...

Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἴμαστε στὸ σταθμό. Τὸ ἐρωτικό μου ὄνειρο κόβεται ἀποτόμως στὴ μέση, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ ὁ Θεὸς ξέρει πότε...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς κομήσσης Ρ.)

Ἡ καρδιά μου εἶνε πλέον ἐλαφρυά, τὸ πνεῦμα μου ἡσύχασε.. Ναί, εἶμαι ἱκανοποιημένη Τὸ τηλεγράφημά μου ἐπρόφτασε τὴν Λιάνα στὴ Ρώμη. Εἶχαν ἀμφιβολίες ἄν τοὺς τηλεγραφῶ ἐγὼ καὶ μοῦστειλαν ἐπεῖγον τηλεγράφημα ζητῶντας περισσότερες πληροφορίες. Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ τηλεγραφεῖο καὶ τοὺς ἐπηλεγράφησα ἐκτενῶς κατὰ τρόπο ποὺ νὰ πεισθοῦν ἀπολύτως. Εὐχαριστημένη κατοπιν γιὰ τὴν καλή αὐτή πρᾶξι μου ἔτρεξα στὸ σπίτι τοῦ κ. Συβρὸζ Τὸν βρῆκα κάπως ἥσυχον Μόλις μ' ἀντίκρυσε τὰ μάτια του γύρισαν ἐπάνω μου μ' ἀγωνία. Εἶδε τὸ πρόσωπό μου φωτισμένο ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς καλῆς εἰδήσεως ἔλαμψε στὰ μάτια του. Προσπάθησε νὰ μισοσηκωθῇ καὶ μοῦ φώναξε μὲ τρεμάμενη φωνή :

— Κόμησσα... πέστε μου... τί συμβαίνει ;

Πλησίασα στὸ κρεββάτι του, τὸν παρακάλεσα νὰ μείνῃ ἥσυχος, ἐκάθησα κοντά του καὶ τοῦ εἶπα :

— Μὴ κάνετε ἔτσι. Δὲν πρέπει νὰ ταράσσεσθε. Ἡσυχάστε κ. Ἐρνέστε...

Μολαταῦτα ἦταν τρομερὰ ἀνήσυχος. Τὰ μάτια του εἶχαν γουρλώσει, τὰ ἀδύνατα χέρια του τρεμαν, τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε...

Ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑποκωφη :

— Μιλῆστε μου, μιλῆστε μου, γιὰ τὸ Θεό ! Καταλαβαίνω πῶς κάτι ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε... Καμμιὰ νέα συμφορά ;.. Μὰ ὄχι... Κάτι ἄλλο... Πεστε μου τί... Λυπηθῆτε με...

Πραγματικῶς ἦτον ἀξιολύπητος... Ἐπέθαινε ἀπὸ ἀγωνία.

■ ('Ακολουθεῖ)

— *Σῶστε τον ! Σῶστε τον... σᾶς ἱκετεύω !...*